

## ***Hoezo vrede op aarde?!*** **(Lucas 12:51)**

---

*Liturgie 1<sup>e</sup> Kerstdag zondagmorgen 25 december 2011  
te Hardinxveld-Giessendam:*

Liedboek 138:1,2 (schoolied 12 december)  
 Belijdenis van afhankelijkheid  
 Vredegroet van God (1 Tim.1:2b)  
 Gezang 79:1,2 (schoolied 19 december)  
 Gebed  
 Lezen: Lucas 2:1-7  
 'The Christmas way' (door All For Him)  
 Lezen: Lucas 2:8-14  
 'Sing Noel' (door All For Him)  
 Lezen: Lucas 2:15-20  
 'Come make a place' (door All For Him)  
 Tekst: Lucas 12:51  
 Verkondiging  
 Liedboek 26  
 De weg die God ons wijst (Titus 2:11-3:7)  
 Gezang 48:4  
 Dankgebed en voorbeden  
 Inzameling van de gaven  
 Liedboek 135:3  
 Zegen van God (2 Kor.13:13)  
 Gezang 50 (als amen)

---

Broeders en zusters, wat krijgen we nou?!

Hebben we net zo'n geweldige boodschap gehoord, in woord en lied,  
 wordt het ons met één zin allemaal weer afgepakt.

Vieren we vandaag weer het feest van 'vrede op aarde',  
 zegt uitgerekend degene om wie alles dan draait:

"Denken jullie nu echt dat ik vrede op aarde ben komen brengen?

Vergeet het maar!"

Wat is dit voor boodschap?

En als dit werkelijk zo is, wat vieren we dan eigenlijk nog vandaag?

Nou, dat is een goede vraag: wat vieren we eigenlijk met Kerst?

Daar zal het vanmiddag ook over gaan,

in de gezinsviering die we dan met elkaar hopen te hebben.

Maar vóór we ons helemaal in het feest storten...

hébben we eigenlijk wel wat te vieren?

Tuurlijk, Kerst gáát over vrede op aarde – dat weten we allemaal.

Maar klópt het ook? Is die vrede er wel, om ons heen?

En zo niet, wat víeren we dan eigenlijk nog vandaag?

Is verdeeldheid niet een woord dat veel beter op onze werkelijkheid past?

Op macro-niveau.

Maar ook in het klein. In je eigen gezin. In de kerk.

Je verlángt naar vrede op aarde.

En misschien dat we daarom ook wel zo hartstochtelijk Kerstfeest vieren, zeker in een periode van crisis.

Maar is het juist nu ook niet de moeite waard om te luisteren

als degene om wie draait met Kerst het gewoon maar eens ronduit zegt: maar jongens, hier kóm ik ook helemaal niet voor!

Zitten we misschien verkeerd, met onze eigen gedachten over Kerst?

En stelt het ons dáárom voortdurend weer teleur?

Wordt het hoog tijd om er anders naar te gaan kijken, juist vandaag.

En dus eerst maar eens te luisteren, met meer dan gemiddelde aandacht.

Jezus zelf is immers degene die het weten kan.

Als Iemand ons hier verder in kan helpen, dan Hij!

\*

## **1 – Gods Zoon gaat voor mensen door het vuur**

Wat Jezus hier zegt, komt niet uit de lucht vallen.

Het lijkt erop dat Jezus hier leerlingen vóór zich heeft die Hem wat glazig aan beginnen te kijken.

Zo van: ik zie jullie denken 'maar Jezus is toch gekomen om vrede te brengen op aarde?'

Hun blik verraadt een reactie op wat kennelijk pal hiervóór is gezegd.  
Laten we daarom eerst eens kijken wat dát dan wel niet is.

Allereerst vers 49.

Daar zegt Jezus het volgende:

**“Ik ben gekomen om op aarde een vuur te ontsteken,  
en wat zou ik graag willen dat het al brandde!”**

Nou, begint u óók al wat glazig te kijken?

Hoezo: een vuur op aarde ontsteken?

Dat klinkt nou niet bepaald vredelievend.

Dat zijn nou niet direct woorden die we gewend zijn van Jezus.

Voorals Hij er ook nog eens bij zegt

dat Hij niet kan wachten vóór het zover is!

Is dit Jezus?

Is dit degene over wie de engelen het uitbazuinden

dat het dankzij Hem eindelijk vrede op aarde is?

Wat heeft dit nog te maken met het goede nieuws

dat het hele volk met grote vreugde zal vervullen?

Hier word je toch allesbehalve blij van?!

Ja, en toch hebben zijn leerlingen het later begrepen.

En waren zij uiteindelijk al even enthousiast als Hij.

Petrus schrijft in zijn tweede brief

dat ook wij als het goed is niet kunnen wachten

tot het vuur op deze aarde brandt. (2 Petr.3)

Omdat dat vuur alles zal weg-branden wat niet bij God past.

Alles wat niet goed is.

Alles wat niet past bij de gerechtigheid van Gods Koninkrijk.

En van hoeveel geldt dat niet vandaag!

Kijk eens om je heen!

Vrede op aarde? Het lijkt er niet op.

Maar hoe kómt dat dan?

Omdat mensen elkaar vaak het licht in de ogen niet gunnen.

Of elkaar enkel en alleen zien als gebruiksvoorwerp, voor hun eigen geluk.

De liefde verkilt, en het is op deze aarde steeds meer ieder voor zich.

Een heel klein deel van de wereldbevolking

doet zich te goed aan de schatten die deze schepping biedt,

met rampzalige gevolgen voor de rest.

En dat is al wat *wij* al zien, als we eerlijk zijn.

Maar wat dacht je dan van Gods Zoon?

Jezus, die exact wist hoe het eens was.

En hoe het nog steeds is, in de heerlijkheid van de hemel.

Hij kwam er zelf nèt vandaan!

Hoe groot moet juist voor Hem het contrast zijn

met wat Hij aantrof hier op aarde.

Hoe sterk zal dan inderdáád zijn verlangen niet zijn

om op deze aarde een vuur te ontsteken

waardoor alles wordt weggebrand wat niet deugt,

en wat zó niet is hoe Hij en zijn hemelse Vader het ooit hadden bedoeld.

Kun je je er al *iets* bij voorstellen?

Wat Jezus met dat vuur beoogt,

is juist een enorme passie voor dat wat goed is.

En een diepe on-vrede met alles

wat daar in onze wereld niet meer aan beantwoordt.

Maar waarschijnlijk maakt het je ook onrustig.

Want wie zegt dat jij dan aan dit vuur van Gods zuivering ontkomt?

Juist het feit dat het Gods Zoon is die het vuur ontsteekt.

Wat een contrast: *Zijn* leven met dat van *mij*!  
Precies! Maar *dát* is dus ook waarom Hij met dat vuur nog wacht.

Hij *kán* om zo te zeggen niet wachten,  
zó diep is zijn passie voor echte vrede op aarde.  
Maar Hij wacht dus *wél*.  
Waarom?

Dat vertelt Jezus in het vers pal *vóór* onze tekst.  
Luister maar, vers 50:

**“Ik moet een doop ondergaan,  
en ik word hevig gekweld zolang die niet volbracht is.”**

Werden *wij* onrustig door wat Jezus zei over dat vuur?  
Wat er pal op volgt is echter dat *Jezus* hevig wordt gekweld.

Ja, want Hij moet een doop ondergaan...  
nou, moet je *dáár* nu bang voor zijn?  
Dat je gedoopt wordt?  
Nee, wij niet, maar Jezus wel.

En dat wordt duidelijk als we even terugdenken  
aan wat Johannes de Doper over Jezus heeft gezegd.  
Johannes sprak ook al over het vuur.  
In Lucas 3 lees je dat.  
Hij waarschuwde de mensen:  
iedere boom die geen goede vruchten draagt,  
wordt omgehakt en in het vuur geworpen.

En dat maakte de mensen toen ook al onrustig: wat moeten we dan doen?  
Nou, dat wilde Johannes hen best vertellen.  
Maar belangrijker was wat *Jézus* kwam doen.  
En dat zei Johannes dan ook tegen die mensen:

Ik doop jullie nu met water... maar water kan je leven niet veranderen,  
water is alleen maar een symbóól van dat nieuwe leven.

Maar na mij komt er iemand,

daar valt mijn werk hier compleet bij in het niet.

Want Hij zal jullie dopen met de heilige Geest en met vuur.

Zie je? Hier staan ineens twee dopen naast elkaar.

De ene, de doop met de Geest, nou daar word je inderdaad blij van,

want die Geest zorgt ervoor dat jouw leven vrucht draagt,

en dus weer goed wordt voor God.

Maar die andere, die doop met vuur, ja daar wil je niet in terécht komen,

dan blijft er helemaal niets van je over,

dan kom je terecht in het vernietigende oordeel van God over de zonde,

nou berg je dan maar!

Nou, maar nu terug naar Lucas 12.

Jezus kan niet wachten tot dat vuur op aarde ontstoken wordt.

Omdat pas dan alles weer echt goed zal zijn.

En toch wacht Hij nog wel, waarom?

Omdat Hij eerst zélf dus die doop met vuur moet ondergaan!

Ziet u nu al weer iets van het goede nieuws?

Waarvan de engel tegen de herders zei

dat die boodschap het hele volk met grote vreugde vervullen zal?

Dit is toch ongekend.

Dit doet recht aan ons gevoel dat het nog geen vrede op aarde is,

hoe hard we er met Kerst ook over zingen.

Dat is dus ook zo.

Het is nog lang geen vrede op aarde.

Daarvoor moet eerst het vuur van Gods oordeel over deze wereld heen.

Maar we weten dus ook amper wat we in die vrede op aarde verlangen.  
Ons diepste verlangen is in werkelijkheid ook onze grootste angst.

Maar nu het goede nieuws van Kerst,  
dat ons allemaal vandaag weer met grote vreugde mag vervullen:  
er is Iemand geboren die ons van die angst verlossen wil.  
Voordat het vuur over deze wereld gaat,  
**gaat Jezus voor deze wereld door het vuur.**

Voordat het vuur ook over ons leven gaat,  
gaat Jezus ook voor uw en mijn leven door het vuur.

Hij ondergaat wat wij zouden moeten ondergaan.  
Zodat wij ondergaan wat Hij heeft ondergaan.

Wat gebeurde er immers toen ook Jezus door Johannes werd gedoopt?  
Ook dat lees je in Lucas 3.

Toen werd de hemel geopend en daalde de heilige Geest op hem neer...  
en er klonk een stem uit de hemel:  
'Jij bent mijn geliefde Zoon, *in jou* vind ik vreugde'.

Nou, en wat gebeurde er met Kerst?

Toen brak de hemel open en juichten miljoenen engelen:  
vrede op aarde, God vindt vreugde in *de mensen*.  
Wat gold voor Jezus, geldt vanaf nu voor ons.  
Omdat wat gold voor ons, nu ten laste wordt gelegd aan Hem.

Dat is Kerstfeest, gemeente.

De hemel scheurt open, en er klinkt de stem van God zelf:  
'Jij bent mijn geliefde zoon, jij bent mijn geliefde dochter,  
in jullie allemaal vind ik vreugde!'

\*\*\*

## 2 – Verloren kinderen komen nu Thuis

Terug naar onze tekst.

Want inmiddels kijken *wij* hopelijk niet meer met van die glazige ogen als Jezus' leerlingen kennelijk *toen*.

Het dringt tot ons door dat juist het vuur voor vrede op aarde zorgt.

En dat wij daar niet bang voor hoeven te zijn,

omdat Jezus zelf eerst voor ons door dat vuur gaat.

Maar vanwaar dan die verdeeldheid?

Ik bedoel: dit wil toch iedereen!?

Ja, dat zou je denken.

Maar het blijkt niet zo te zijn.

Dat zie je meteen al op die 1<sup>e</sup> Kerstdag.

Pal nadat Jezus geboren is.

Herders in het veld, ja die zijn om zo te zeggen door het dolle heen.

Compleet verrast zijn ze

dat zij zomaar in het volle licht van Gods glorie mogen staan.

En dat dat komt omdat er een redder geboren is.

Iemand die hen redt van Gods toorn die ieder mens heeft verdiend.

En á la minute vertrekken ze naar Betlehem.

Dit willen ze met eigen ogen zien.

En oog in oog met het kind Jezus daar in die voederbak

vertellen ze ieder die het maar horen wil

wat hun over dat kind was gezegd.

Maar is iedereen meteen even enthousiast als zij?

Nee. Al is dat ergens ook logisch.

Breng zo'n ervaring zoals zij die hadden gehad maar eens over!

Maar je leest óók niet dat mensen er eens goed over na willen denken.

De enige die dat lijkt te doen is Maria, de moeder van Jezus.

Nee, allen die de herders dit horen vertellen stonden verbaasd...

De boodschap die het hele volk zou moeten doen opspringen van vreugde, dringt absoluut niet door tot hun hart.

En als later alsnog tot hen doordringt waar Jezus voor gekomen is, zorgt diezelfde boodschap van vrede op aarde voor grote verdeeldheid.

Zoals ik eerder deze maand een kind hoorde roepen, dat boos wegliep bij een speeltuin hier in het dorp:

“Ik weet heus wel wat vrede betekent. Maar ik wil geen vrede!”

Precies dat is waar het in onze tekst vanmorgen om gaat.

Jezus' komst betekent vrede, maar brengt juist verdeeldheid.

En om dat beeld nog wat scherper te stellen, moeten we even doorbladeren naar Lucas 15.

Want over verdeeldheid gesproken, Lucas 15 begint ermee:

**“Alle tollenaars en zondaars kwamen Jezus opzoeken om naar hem te luisteren.**

**Maar zowel de Farizeeën als de schriftgeleerden zeiden morrend tegen elkaar:**

**‘Die man ontvangt zondaars en eet met hen.’”**

Ja, maar dáár is Jezus dus ook precies voor gekomen.

Mensen die geestelijk bankroet zijn,

en die moeten vrezen voor Gods vuur...

boven hen gaat de hemel open, en zij horen Gods stem:

‘Jij bent mijn geliefde zoon, jij bent mijn geliefde dochter, in jou vind ik vreugde’.

Nou, je zou zeggen: wie wil dat niet?

Maar het antwoord is even simpel als confronterend:

zij die naar eigen overtuiging *niet* geestelijk bankroet zijn,

en die denken dat *zij* wel veilig zijn voor het komende oordeel  
(Luc.3:7; blijkt volgens Matt.3:7 te gaan om Farizeeën en Sadduceeën!).

Haarscherp wordt dit dan door Jezus neergezet  
in de bekende gelijkenis van de verloren zoon.

Beter: de gelijkenis van de twee verloren zonen.

Juist de thuiskomst van de één zorgt voor het vertrek van de ander.

Hadden die twee dan wat tegen elkaar?

Nee, maar wat hen nu verdéélt is de ongedachte liefde van de Vader.

Dat zondaars zó zonder enige voorwaarde bij God welkom zouden zijn...

dat is waar die oudste zoon van gruwet.

En de Farizeeën en schriftgeleerden dus ook.

Hebben wij dáár jaar in jaar uit ons uit de naad voor gewerkt.

Als *iemand* in aanmerking kwam voor zoveel gulheid van God,  
dan toch zij!

Misschien hebben die mensen in Lucas 2 dat ook wel gedacht:

jaaa, túúrlijk, engelen in de nacht, het geboortebericht van de messias –  
stél al dat dat zou kunnen,

dacht je dan dat God *naar die herders* zou gaan?!

Bovendien: een kindje in een kribbe, zeiden jullie?

Wat is dat nou voor messias?

Moet die onze problemen op komen lossen?

Als God ingrijpt, dan doet Hij het groots, en meeslepend.

Met vuur, inderdaad.

Maar dan vuur dat onze vijanden verteert.

Eindelijk. Probleem opgelost.

Ja, maar dáár kom Ik niet voor, zegt Jezus.

Want het werkelijke probleem, dat ben jezelf.

En de enige oplossing is:

dat het weer goed komt tussen jou en God.

Tim Keller schreef naar aanleiding van deze gelijkenis o.a. het volgende.

“Heel wat mensen in mijn kerk hebben mij toevertrouwd dat Kerstmis en Thanksgiving voor hen altijd tegenvallen.

Ze bereiden zich op de feestdagen voor

in de hoop dat de familiebijeenkomt op die belangrijke plek dit jaar nu eindelijk eens de ervaring van warmte, vreugde, troost en liefde geeft die ze ervan verlangen.

Maar bijna altijd mislukt het,

de werkelijkheid wordt vermorzeld onder het gewicht van onmogelijke verlangens.”

(Keller, De vrijgeveige God, pag.75)

Vrede op aarde? Wil je dat écht?

Bereid je dan maar voor op verdeeldheid.

Niet maar elders op aarde.

Niet maar tussen de kerk en de wereld.

Maar heel dichtbij. Tot binnen je eigen gezin.

Dit is wat Jezus over die verdeeldheid zegt, direct na onze tekst:

**“Vanaf heden zullen vijf in één huis verdeeld zijn:**

**drie tegen twee en twee tegen drie.**

**De vader zal tegenover zijn zoon staan en de zoon tegenover zijn vader, de moeder tegenover haar dochter en de dochter tegenover haar moeder, de schoonmoeder tegenover haar schoondochter en de schoondochter tegenover haar schoonmoeder.”**

Nou, hoe belangrijk zijn juist deze relaties niet voor ons!

De relatie ouder-kind, want al die voorbeelden slaan daar op terug.

Wat gebeurt er stel dat de vrede met God doordringt tot de zoon?

Dan komt voortaan Jezus op de eerste plaats, en niet langer zijn vader.

Niet omdat die vader niet goed was,

maar omdat Gód de Vader nog eindeloos veel beter is.

Wat gebeurt er wanneer de liefde van Christus doordringt tot de dochter?  
Dan wordt vanaf nu de hemel haar échte Thuis,  
en komt de warmte die haar moeder haar biedt op de tweede plaats.  
Niet omdat die moeder haar niet liefheeft,  
maar omdat de liefde van Jezus nog onvoorstelbaar veel mooier is.

Ja, dit is wat er gebeurt met Kerst:  
het juk wordt van onze hals genomen,  
het juk waarin we van elkaar verwachten wat alleen God ons kan geven.

En ja, dat doet pijn.  
Pijn juist voor wie heel vertrouwd met je zijn.  
Er wordt iets doorbroken wat al vele jaren op die manier heeft gewerkt.  
Zo deed je dat, als ouders en kinderen.  
*Dit* verwachtte je van je kind, en *dat* kregen ze ervoor terug.  
Maar ten diepste is deze liefde dan, hoe goed bedoeld, toch voorwaardelijk.  
En dus houd je elkaar in een wurggreep die uiteindelijk dodelijk is.

Precies daar komt Jezus je met Kerst uit bevrijden.  
Verwacht niet langer van elkaar wat je alleen vinden kunt bij God.

Kerst raakt aan een diep verlangen.  
Naar warmte. Naar geborgenheid.  
Naar echte liefde, en een warm thuis.  
Maar dat verlangen blijft onbevredigd,  
totdat je beseft waar het Kerstfeest ten diepste over gaat.

**Nu komen verloren kinderen pas écht Thuis.**

De hemel scheurt open, en engelen bazuinen het uit:  
'Vrede op aarde, want in jullie allemaal vindt God vreugde!'

### 3 – Hoe reageer jij?

Nog één vraag: hoe loopt dit af?

Bijvoorbeeld met die vader, die er grote moeite mee heeft dat zijn zoon niet langer aan zijn voorwaarden voldoet, maar zich onvoorwaardelijk laat liefhebben door de hemelse Vader. Blijven die twee voortaan tegenover elkaar staan?

Met Kerst horen we graag verhalen die spannend zijn, waar misschien ook wel ruzie in voorkomt... maar uiteindelijk komt gelukkig toch alles weer goed. Hoe is dat *hier*, nu de eigenlijke boodschap van Kerst kennelijk juist verdeeldheid brengt? *Blijft* die verdeeldheid?

Gemeente, het antwoord is: dat hangt er vanaf. Wáár vanaf? Van die vader!

En dan bedoel ik niet de hemelse Vader. Want als het aan Hem ligt, komt echt alles helemaal goed. Het Kerstdiner staat om zo te zeggen al klaar. Het gemeste kalf is al geslacht... En Vader is zelfs bereid om naar buiten te komen, en het met je te hebben over je boosheid. Vol liefde tracht hij je te bedaren.

Maar **hoe reageer jij?**

Als aardse vader die merkt dat zijn zoon het heel anders doet dan hij?  
Als moeder die ziet dat haar dochter niet langer van haar houdt op de manier zoals zij die van haar verwacht.

Hoe reageer jij?

Dáár hangt alles vanaf.

Hoe reageer jij, op het gedrag van je zoon, je dochter...

maar in feite: hoe reageer jij op de liefde van jouw hemelse Vader?

Ben je bereid om je Vader in de armen te vallen

net als je je zoon of je dochter ziet doen?

Of zeg je: oké, ik weet nu welke vrede je bedoelt,

maar zo wíl ik geen vrede!

En dat is maar niet de boodschap voor ouders richting hun kinderen,  
of wellicht andersom.

Dit is de boodschap voor de kerk!

Want *wie* kijken Jezus hier met glazige ogen aan, in onze tekst?

Dat zijn Jezus' eigen leerlingen.

Petrus voorop (Luc.12:41).

Denken júllie soms dat ik gekomen ben om vrede te brengen op aarde?

Oftewel, waar gaan jullie voor,

wanneer jullie straks de nieuwe kerk vormen, na Pinksteren?

Waar gaan *wij* als gemeente van 'de bron' voor, vandaag?

Gaan wij zelf ook naar de Bron?

Daar hangt het vanaf, ook of het goedkomt met de kerk.

In zijn tweede boek vertelt Lucas

dat het met Petrus en de anderen wel goed is gekomen.

Eenmaal gedoopt met de Heilige Geest

schrokken ze niet meer terug voor verdeeldheid.

En zelfs ronduit vijandschap,

met als gevolg gevangenschap, en uiteindelijk zelfs de marteldood.

Precies zoals Jezus al in onze tekst heeft voorzien.

Maar juist daardoor kreeg de boodschap van vrede

vaste voet op deze aarde.

En bracht het talloze mensen van alle kanten samen in een nieuw gezin.

Waar niemand te trots meer was

om als afhankelijk kind bij de hemelse Vader naar binnen te gaan.

Wat doen *wij* met de boodschap van Kerst?

Laat je vandaag alsjeblieft allemaal overspoelen door de hemelse liefde.

Zoek het alsjeblieft niet in eigen eer.

Ga maar staan in het stralende licht van de Heer.

Nee, wees niet bang, het betekent echt goed nieuws,

wat je met grote vreugde vervullen zal.

Omdat langzaam maar zeker tot je doordringt

dat *dit* dus is waar Jezus voor kwam:

de heilige God, Hij vindt vreugde in mij!

Amen.

Hardinxveld-Giessendam, Jan Meijer

16 december 2011